Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	14C/274/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8113230766
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eduard Valenčin
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2017:8113230766.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcu: M. T., G.. XX.X.XXXX, bytom L. XX, XXX XX O., právne zastúpený: JUDr. Marek Radačovský, advokát so sídlom Žriedlova 3, Košice, proti žalovanej: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 65 Bratislava, IČO: 00166481, v konaní o zaplatenie sumy 43.870 EUR s prísl. takto

r o z h o d o l :

I. žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi z titulu účelne vynaložených trov konania sumu 292,14 EUR spolu s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.201 do zaplatenia, v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

II. žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi z titulu ušlej mzdy sumu 5.910 EUR spolu s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.2011 do zaplatenia, v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

III. žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 700 EUR, v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

IV. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a ,

V. žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou súdu podanou dňa 21.10.2013 navrhol žalobca, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 2.700 EUR s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.2011 do zaplatenia z titulu náhrady trov právneho zastúpenia, sumu 8.170 EUR s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.2011 do zaplatenia ako náhradu ušlého zisku z titulu ušlej mzdy a sumu 33.000 EUR s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.2011 do zaplatenia ako náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy. V rámci žaloby poukázal na to, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ ÚJaKP v Prešove zo dňa 24.3.2010 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a bola mu obmedzená osobná sloboda dňa 24.3.2010 o 16.20 hod.. Dňa 25.3.2010 podal prokurátor návrh na vzatie žaloby do väzby. Dňa 26.3.2010 o 11.30 bol žalobca predvedený pred sudcu pre prípravné konanie, ktorý rozhodol tak, že u žalobcu sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, avšak prijal jeho sľub a uložil mu obmedzenia a povinnosti a to, zákaz vycestovať do zahraničia, povinnosť dostavovať sa na úkony v konaní na každé predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu, povinnosť oznámiť orgánom činným v trestnom konaní každú zmenu miesta pobytu, pričom kontrola a dodržiavanie týchto obmedzení a povinností bola vykonávaná probačným a mediačným úradníkom Okresného súdu Prešov. Uznesením Okresnej prokuratúry Prešove zo dňa 19.10.2010 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal.

Žalobca označil ako zastupujúcu orgán žalovaného jednak ministerstvo spravodlivosti SR, ako aj ministerstvo vnútra SR z dôvodu, že svoj nárok odvíja jednak od uznesenia o vznesení obvinenia vydaného vyšetrovateľom policajného zboru, ako aj z rozhodnutia okresného súdu, ktorý konštatoval dôvody väzby, avšak prijal sľub žalobcu a uložil mu primerané povinnosti a obmedzenia.

2. Uznesením OR PZ ÚJaKP Prešov, ČVS: ORP-251/1-OVK-PO-2010 zo dňa 24.3.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, lebo zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že: dňa 4.3.2010 v čase okolo 22.10 hod. v Prešove na cyklistickom chodníku na úrovni Základnej školy na ul. Matice Slovenskej pristúpil k Ľ.F. K. z Prešova zozadu, chytil jej kabelku prevesenú na pleci a o túto spolu krátko zápasili, pričom sa odtrhla rúčka z kabelky a z tejto sa na viackrát vysypali rozličné veci, peňaženka, mobilné telefóny, ktoré popadali na zem a poškodená si peňaženku zodvihla zo zeme a skryla pod kabát, na čo M. T. ju sotil na zem a viackrát pýtal od nej peňaženku a keď mu ju odmietla dať, tak ju 3-krát udrel päsťou do hlavy a nosa, na čo ona zo strachu o svoj život mu peňaženku vydala, čím takto jej spôsobil pomliaždenia hlavy a odcudzením peňaženky, kabelky a peňazí vo výške 40 EUR celkovú škodu vo výške 110 EUR.
Žalobca voči tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov zamietol uznesením zo dňa 25.3.2010. Zo zápisnice o zadržaní obvineného zo dňa 24.3.2010 vyplýva, že žalobca bol zadržaný v uvedený deň o 16.20 hod. z dôvodu, že je predpoklad, že ujde mimo SR a bude tým mariť vyšetrovanie. Dňa 25.3.2010 podal prokurátor okresnej prokuratúry návrh na vzatie žalobcu do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda že z konania žalobcu ako obvineného resp. ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

3. Zo zápisnice o výsluchu obvineného, ktorý bol realizovaný v rámci rozhodovania o jeho väzbe zo dňa 26.3.2010 vyplýva, že žalobca v rámci tejto zápisnice zložil sľub na základe ktorého sľúbil, že povedie riadny život, nedopustí sa žiadnej trestnej činnosti, dostaví sa na každé predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu, oznámi orgánom činným v trestnom konaní a súdu každú zmenu miesta svojho pobytu a adresy na doručovanie písomnosti a dodrží povinnosti a obmedzenia, ktoré mu budú súdom uložené. Po výsluchu žalobcu súd vyhlásil uznesenie, ktorým prijal písomný sľub žalobcu ako nahradenie väzby a prepustil ho zo zadržania s tým, že mu uložiť zákaz vycestovať do zahraničia, povinnosť dostaviť sa na úkony v konaní na každé predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a povinnosť oznámiť orgánom činným v trestnom konaní a súdu každú zmenu miesta pobytu. V rámci odôvodnenia rozhodnutia súd konštatoval, že všetko nasvedčuje tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie má znaky trestného činu a že tento skutok spáchal obvinený M. T., pričom v danom prípade sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, avšak písomný sľub ako aj uložené povinnosti a obmedzenia sú dostatočnou náhradou v prípade obvineného za väzbu a preto ponechal obvineného na slobode. Žalobca, ako obvinený, a zároveň aj prokurátor sa vzdali práva podať sťažnosť voči tomuto rozhodnutiu, žalobca aj za osoby, ktoré na to majú právo.
Uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 19.10.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 9.11.2010 bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený.

4. Žalobca ako prílohu žaloby predložil ponuku spoločnosti OTTO Slovensko, s.r.o. Prešov, z ktorej vyplýva pracovná ponuka na nekvalifikované pozície v Holandsku (práca v skladoch, výrobe, logistických centrách) s uvedením mzdy v hrubom na hodinu, výdavkov na ubytovanie, poistenie, doby trvania, pričom táto ponuka nie je žiadnym spôsobom dátovaná ani časovo vymedzená. Žalobca taktiež predložil vyjadrenie tejto spoločnosti bez konkrétneho dátumu kedy bolo toto vyjadrenie vystavené, z ktorého vyplýva: „O. M. T. je registrovaný v agentúre OTTO 26.3. mu bola ponúknutá práca v pekárni v Holandsku na dobu 6 mesiacov za mzdu 8,51 EUR/brutto. Z osobných dôvodov prácu prijať nemohol.“
Žalobca zároveň súdu predložil čestné prehlásenie zo dňa 05.03.2015, z ktorého vyplýva, aký by bol jeho reálny príjem s poukazom na potvrdenia o mesačnom príjme za obdobie mesiacov september, október roku 2014, z ktorých vyplýva čistý príjem 1.323,66 EUR resp. 1.219,11 EUR. Pri výpočte ušlého zárobku žalobca vychádzal z priemernej sumy 1.250 EUR mesačne, od ktorej odrátal náklady na ubytovanie 265 EUR a náklady na stravu 200 EUR mesačne, pričom pri uplatnenom nároku 6 mesiacov predstavuje čistý mesačný príjem po odrátaní nákladov na ubytovanie a stravu sumu 4.710 EUR a po pripočítaní dvojtýždňovej platenej dovolenky, čo predstavuje 600 EUR a vratke dane, čo predstavuje taktiež 600 EUR, to tvorí spolu sumu 5.910 EUR.

Žalobca taktiež predložil doklad preukazujúci platbu nájmu, ktorý predstavoval mesačne pre 4 osoby 1.050 EUR, čo pri rozpočítaní na 4 osoby predstavuje sumu 262,50 EUR.

5. Žalobca ďalej súdu predložil príjmové pokladničné doklady, zo dňa 8.4.2010 na sumu 700 EUR s účelom platby - záloha na právne zastupovanie a príjmový doklad zo dňa 8.2.2011 na sumu 2.000 EUR s účelom platby - odmena za právne zastupovanie.

6. Z listu ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 14.12.2011 vyplýva, že žiadosti žalobcu o náhradu škody v zmysle zákona 514/2003 Z.z. nebolo vyhovené, keďže podľa názoru ministerstva neboli splnené zákonné predpoklady a preto bola žiadosť posúdená ako nedôvodná.

7. Žalobca v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že prvý kontakt s políciou mal dňa 5.3.2010 v čase asi okolo 22.45 hod., pričom to bol preňho veľký šok, pretože sa k nemu prihnalo policajné auto, z ktorého vystúpil jeden muž a jedna žena, ktorí ho vyzvali: „Stoj, ruky na kapotu.“ Následne ho požiadali, aby nastúpil do auta. Bol v úplnom šoku a nechápal čo sa deje. Odviezli ho smerom k rieke Torysa, k cyklistickému chodníku a už v aute mu hovorili, že nemusí vypovedať, na čo sa on vyjadril, že práve naopak, vypovedať chce, pretože vôbec nechápe čo sa deje. Keď ho priviezli na miesto, sedel tam asi tri hodiny. Došlo aj k situácii, že naňho rozsvietili diaľkové svetlá, musel sa prechádzať pred autom, pričom predpokladá, že v aute bola asi nejaká poškodená osoba, ktorá mala zistiť, či je on páchateľom. Následne ho asi o 5.00 hod. ráno odviezli na políciu, kde mu robili fotky a potom ho policajt odviezol domov a tiež ho požiadal, či mu môže nechať telefónne číslo, pokiaľ by bolo niečo potrebné, preto mu aj dal telefón na seba. Následne asi o dva týždne neskôr mu zazvonil telefón, nikto sa mu nepredstavil a iba sa opýtal, či býva na svojej adrese. Keď sa pýtal, kto volá, osoba sa mu predstavila ako policajt, ktorý mu vravel, že ho doma nenašli a požiadal ho, aby hneď prišiel na políciu, na čo on reagoval tak, že má nejaký svoj program, ale povedal, že si to preloží a do hodiny môže prísť. Keď prišiel na políciu, ujal sa ho vyšetrovateľ, ktorý ho opäť vypočúval, ale stále v pozícii svedka. Z polície ho prepustili, ale následne ho volal vyšetrovateľ, ktorý mu povedal, že sa zmienil o tom, že v stredu má ísť podpisovať zmluvu v súvislosti s prácou v Holandsku, preto ho požiadal, aby sa ešte zastavil na polícii. Následne mal ešte jeden telefonát, v ktorom bol urgovaný, aby sa ponáhľal. V uvedený deň, čo bola streda prišiel na políciu okolo 9.00 hod. a bolo mu povedané, že sa musí podrobiť rekognícii a musel povedať tiež určitú vetu asi preto, aby poškodená opoznávala aj hlas. Po rekognícii mal čakať na chodbe asi 10 minút, ale čakal tam od 10.00 hod. do 15.45 hod., pričom tam bol jeden policajt v šušťákoch, ktorý naňho kričal, tykal mu a následne ho vyšetrovateľ zavolal do jednej miestnosti, kde mu predložil zatýkací rozkaz, čo bol preňho veľký šok, myslel, že mu pukne srdce. Žalobca uviedol, že vtedy tam sedel aj jeden pán, ktorého vyšetrovateľ oslovoval pán riaditeľ a ktorý mu vravel, aby sa priznal, pričom keď mu žalobca odpovedal, že sa nemá k čomu priznať, tak tento pán mu povedal, že takýchto už tu bolo. Následne musel vyložiť všetky svoje veci a asi o 16.30 hod. bol odvezený do cely predbežného zadržania (CPZ) na OO PZ Prešov - sever, kde bol vlastne od stredy poobede do piatku do obeda. Žalobca vypovedal, že v CPZ bol strašný smrad, špina, keď si pýtal vodu, policajt mu povedal, že sa má napiť z umývadla. Tiež tam napr. priviedli jedného chlapa, ktorý bol opitý a čakali, kým vytriezvie. Bola tam aj jedna posteľ, kde si mohol ľahnúť, ale tie dve noci skoro ani nespal. Po pobyte v CPZ ho predviedli na súd, kde prokurátor najprv povedal, že návrh na vzatie do väzby bol podaný z dôvodu, aby nepokračoval v trestnej činnosti a keď sa vyjadril, že nikdy žiadnu trestnú činnosť nepáchal, preto mu nie je zrejmé, v čom by mal pokračovať, tak prokurátor reagoval tak, že ho treba zobrať do väzby, aby sa nevyhýbal trestnému konania, k čomu mu žalobca povedal, že prišiel na políciu sám, dokonca poskytol policajtom aj súkromný mobil, preto nechápe čomu by sa mal vyhýbať. Žalobca uviedol, že sudkyňa, ktorá rozhodovala o návrhu na väzbu mu povedala, že ho pustí, ale musí jej podpísať, že nevycestuje do zahraničia a bude sa zdržiavať na svojej adrese, s čím on súhlasil a podpísal to. Ohľadom skutočnosti, či bol žalobca poučený o možnosti podať sťažnosť voči uzneseniu súdu, tento uviedol, že podmienka sudkyne bola taká, že ho pustí, pokiaľ sa nebude odvolávať a podľa jeho názoru ani nemal možnosť odvolať sa, resp. podať sťažnosť. Žalobca uviedol, že následne po prepustení na slobodu bol jedenkrát predvolaný pred probačnú úradníčku. Žalobca v čase svojho výsluchu v tomto konaní uviedol, že policajti dokonca aj doteraz chodia na adresu jeho trvalého bydliska, kde býva jeho mama a pýtajú sa naňho, pýtajú sa, či nepácha trestnú činnosť a dokonca dotazujú aj susedov, čo je veľmi nepríjemné. Uviedol, že počas roka sa doma zdržiava veľmi málo a nemal čas riešiť skutočnosti, prečo ho policajti až doteraz preverujú.
Žalobca zároveň poukázal na to, že asi od roku 2007 pracuje v zahraničí a v roku 2010 si vybavoval prácu do Holandska, absolvoval jazykový pohovor a čakal kedy mu oznámia, že môže nastúpiť, avšak v marci sa v jeho živote udiali spomínané skutočnosti a do práce do Holandska nastúpil až od septembra

roku 2011, pričom od marca roku 2010 bol doma, nebol evidovaný ako nezamestnaný, mal nejaké úspory, z ktorých žil a tiež ho podporovala jeho rodina, pričom ani nevie, či by mal nárok na nejakú podporu alebo sociálne dávky. Taktiež uviedol, že v máji roku 2010 bola mame diagnostikovaná rakovina, následne absolvovala liečbu, preto chcel byť s ňou doma a tieto veci ani neriešil. Poukázal na to, že keď bol prepustený na základe rozhodnutia súdu, tak po odchode zo súdu sa už nezúčastnil žiadnych vyšetrovacích úkonov, nemá vedomosť o tom, aby od marca do augusta boli robené nejaké úkony a až v auguste, resp. v septembri bol vypočúvaný jeho kamarát, u ktorého bol v inkriminovanom čase a asi o mesiac na to mu prišlo uznesenie o zastavení trestného stíhania. Žalobca poukázal na to, že v súčasnosti pracuje v zahraničí, pričom keď je na Slovensku má nejakých ľudí, ktorých keď stretne, tak sa s nimi porozpráva a sú aj ľudia, ktorí ho nejakým spôsobom v súvislosti s jeho trestným stíhaním ignorujú. V bytovke, v ktorej býva, bývajú aj starší ľudia, ktorí mu ani neozdravia a je možné, že susedia sa to teoreticky mohli dozvedieť od susedy, ktorá pracuje na OR PZ Prešov - sever a ktorá ho tam videla v čase, keď bol zadržaný. Žalobca uviedol, že policajti ku nim domov začali chodiť po jeho odchode do Holandska, teda niekedy po septembri roku 2011 a on mal taký pocit, že to môže súvisieť s tým, že žiadal o finančné vyrovnanie zo strany štátu. Ohľadom postoja jeho rodiny uviedol, že rodina stála vždy za ním, na čo je pyšný, pričom to bolo od začiatku a neboli nijaké pochybnosti o tom, či mu majú veriť.

8. Svedkyňa Q. T., matka žalobcu, vypovedala, že v čase, keď sa stala táto udalosť mal už syn vybavenú prácu do Holandska, kde napokon neišiel, pretože sa stali tieto udalosti, kedy syn neprišiel celú noc domov, ona ho čakala a až ráno asi okolo 4.30 hod. ho priviezli policajti, pričom keď sa ho pýtala, kde bol, rozpovedal jej, čo sa stalo a následne dostal ďalšie predvolanie na políciu, kedy sa nevrátil celý deň, ani nasledujúci deň, preto bola veľmi nervózna a možno aj stokrát mu volala, ale mobil vôbec nedvíhal. Volala mu tiež jej dcéra, ale ani jej nedvíhal mobil a až následne, keď sa vrátil mobil sa dozvedela, že bol vo vyšetrovačke. Uviedla, že následne k nim chodili policajti jednak do bytu a aj sa vypytovali susedov na jej syna, preto sa jej všetci ľudia pýtali, čo vlastne M. urobil, čo sa stalo. Taktiež uviedla, že dostala predvolanie na mestský úrad, kde jej povedali, že syna musia kontrolovať, pretože majú taký príkaz zo súdu. Uviedla, že keď prišiel domov po spomínaných udalostiach, tak sa ho skoro zľakla, pretože bol vynervovaný, strhaný, fajčil cigaretu za cigaretou a vravel jej, že to čo prežil už by nikdy nechcel prežiť. Uviedla, že v čase, keď prebiehalo vyšetrovanie a syn nemohol vycestovať za prácou tak žil vlastne z jej dôchodku a ešte si aj zobrala pôžičku na to, aby mohli zaplatiť obhajcu, ktorú následne dva roky splácala. Svedkyňa v čase svojho výsluchu v tomto konaní uviedla, že policajti boli u nich naposledy niekedy v jeseni roku 2014 a keďže ich tam videl sused, pýtal sa, čo zas jej syn urobil, na čo mu ona odpovedala, aby sa nestaral, že mu do toho nič nie je.

9. Svedkyňa M.. Q. O., sestra žalobcu, vypovedala, že žalobca bol po týchto skúsenostiach psychicky úplne na dne, mal triašku, psychicky ho to určite zobralo, pretože takého ho nepoznala a ani nevidela a aj oni v rodine sa rozprávali, že musia niečo konať, preto požiadala manžela, aby nejakým spôsobom sprostredkoval kontakt na nejakého právnika. Uviedla, že tieto udalosti mali veľký vplyv jednak na žalobcu, ale aj na celú rodinu, pričom žalobca bol obmedzený aj psychicky, dokonca v tejto súvislosti navštívil aj psychológa, nemohol vycestovať za prácou, nemal príjem a robil iba nejaké brigády. Svedkyňa potvrdila, že s financiami na právnika pomohla žalobcovi ich mama. Uviedla, že vo svojej rodine nijako nepociťovala negatívne reakcie v súvislosti s týmito udalosťami, ale vie, že to bolo nepríjemné napr. pre mamu, pretože tam chodili nejakí policajti, susedia sa vypytovali čo sa stalo, bolo to nepríjemné, mama sa možno aj hanbila, pričom susedia sú všímaví, niečo si aj domyslia a preto to bolo určite nepríjemné. Potvrdila, že vo vchode býva jedna pani, ktorá pracuje na polícii, preto aj v tomto ohľade to mohlo mať negatívny vplyv na mamu, resp. na brata, pričom ja absurdné vysvetľovať celému vchodu, teda možno 70 ľuďom, čo sa vlastne stalo a ako sa veci majú.

10. Svedok B. L. uviedol, že so žalobcom sa o týchto udalostiach veľakrát rozprával, pričom nie sú v žiadnom príbuzenskom pomere, ale sú dobrí priatelia. Potvrdil, že má vedomosť o tom, že žalobca mal ísť za prácou do Holandska a v tom období mu aj telefonoval, avšak telefón mu nedvíhal a až následne sa dozvedel, že bol zadržiavaný na polícii a čo sa vlastne udialo. On osobne bol z toho v šoku a určite aj žalobca, ktorý tým veľmi trpel, rovnako trpela aj jeho rodina. Svedok uviedol, že prvotne, keď sa dozvedel o týchto skutočnostiach možno aj na chvíľu zapochyboval, či to nemôže byť aj pravda, ale keďže M. dlhodobo pozná, bol presvedčený, že to nemohol urobiť, pričom môže povedať, že ho pozná tak, že by dal zaňho aj ruku do ohňa. Na druhej strane je ale určite veľa ľudí, ktorí sú v domnení, že žalobca to urobil, resp. to mohol urobiť, pričom on keď sa rozprával s jedným známym, ktorý pozná aj žalobcu,

tak tento mu povedal, že bez vetra sa ani lístok nepohne, preto je ťažké vysvetľovať niečo ľuďom, ktorí možno žalobcu až tak dobre nepoznajú.

11. Svedok M.. U. I. vypovedal, že so žalobcom sú veľmi dobrí kamaráti a vie o tom, že žalobca prežíval ťažké obdobie v čase keď mal vycestovať za prácou do Holandska, avšak udalosti, ktoré sa udiali mu to znemožnili. Svedok sa vyjadril, že môže povedať, že život žalobcu sa nieže zmenil, ale zrútil a on osobne bol rád, že sa nestavil niekde na psychiatrii. Uviedol, že v uvedenom čase rekonštruoval byt a žalobcovi ponúkol, či mu nechce pomôcť, avšak iba za stravu, keď nemal peniaze na to, aby mu nejako finančne vypomohol, preto boli v uvedenom období skoro tri mesiace spolu, on sa ho nechcel nejako vypytovať, ale boli situácie, keď sa o tom rozprávali a dokonca v určitých momentoch sa žalobca až rozplakal, pričom možno naňho doľahlo aj to, že v tom čase mala aj jeho mama zdravotné problémy a až keď sa jej zdravotný stav zlepšil, tak žalobca vycestoval za prácou do Holandska. Svedok uviedol, že určite neveril tomu z čoho bol žalobca obviňovaný a vnímal to tak, že to chce určitý čas na to, aby sa to všetko vysvetlilo. Uviedol, že keď išiel napr. so žalobcom na pivo, tak cítil že určití ľudia sa od neho odvrátili, pričom Prešov je relatívne malý a ľudia sa tu poznajú a on mal z toho taký pocit, že niektorí ľudia to stále vnímajú tak, že žalobca to urobil, dokonca sa ho nejakí spoloční známi pýtali, prečo s ním ešte sedáva a podľa jeho názoru sa možno aj 99 % ľudí od M. odvrátilo, teda skutočne veľká väčšina neverí v jeho nevinu a je ťažké im niečo vysvetľovať.

12. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon), tento zákon upravuje
a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.
Podľa § 2 zákona, na účely tohto zákona
a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b) orgán verejnej moci je
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.
Podľa § 3 ods.1 zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Podľa § 3 ods.2 zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.
Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>, koná v mene štátu ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu.
Podľa § 4 ods. 1 písm. m) bod 1 zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.
Podľa § 4 ods. 2 zákona, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 5 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
Podľa § 5 ods. 2 zákona, právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.
Podľa § 5 ods. 3 zákona, ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 6 ods. 1 zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
Podľa § 6 ods. 2 zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
Podľa § 6 ods. 3 zákona, ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.
Podľa § 6 ods. 4 zákona, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/20120901.html> a d) Ústavy Slovenskej republiky <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/20120901.html>.

Podľa § 7 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 17 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
Podľa § 17 ods. 2 zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Podľa § 17 ods. 3 zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a)osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b)závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Podľa § 17 ods. 4 zákona, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.
Podľa § 18 ods. 2 zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.
Podľa § 18 ods. 3 zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

13. Podľa § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.
Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.
Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.
Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

14. Súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 28.10.2015 tak, že uložil žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, zaplatiť žalobcovi sumu 292,14 EUR spolu s 9 %-tným ročným úrokom z omeškania od 21.12.2011 do zaplatenia z titulu účelne vynaložených trov trestného konania a sumu 5.000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, ako aj žalovaný a odvolací súd uznesením zo dňa 15.03.2017 (sp. zn. 18Co/37/2116) zrušil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie rozhodnutie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že zastupujúcim orgánom štátu je Generálna prokuratúra SR, nie Ministerstvo spravodlivosti ako to uzavrel súd prvej inštancie, keďže nároky žalobcu sú v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia voči žalobcovi, celé konanie prebiehalo pred OR PZ ÚJaKP Prešov a Okresnou prokuratúrou Prešov. Rozhodnutie o vzatí do väzby bolo skončené tak, že Okresný súd Prešov prijal sľub žalobcu, pričom proti rozhodnutiu súdu žalobca opravný prostriedok nepodal. Z týchto skutočností vyplýva záver, že subjektom, ktorý má zastupovať štát nie je ministerstvo spravodlivosti a pasívne legitimovaná je generálna prokuratúra ako zástupca štátu (žalobca podal vo vzťahu k vznesenému obvineniu sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a neskôr prokurátor zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že žalobca sa nedopustil skutku, ktorý mu kládli za vinu).
Odvolací súd ďalej konštatoval, že závery súdu prvej inštancie ohľadom nepriznania ušlej mzdy nie sú správne, keďže dôkazy, ktoré má súd prvej inštancie k dispozícii svedčia nielen o informatívnom charaktere ale o reálnom záujme a možnosti žalobcu pracovať v zahraničí, o čom svedčí nielen tvrdenie žalobcu, ale aj odpoveď pracovnej agentúry, preto je na mieste túto náhradu žalobcovi priznať.
Vo vzťahu k výške priznanej nemajetkovej ujmy odvolací súd poukázal na to, že je potrebné opakovane vyhodnotiť vykonané dôkazy, oboznámiť sa s rozhodovacou praxou všeobecných súdov v obdobných veciach, nakoľko suma 5.000 EUR je neprimerane vysoká.
Ohľadom náhrady trov vzniknutých žalobcovi v trestnom konaní sa súd druhej inštancie stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne právnym, avšak na náhradu nákladov je potrebné zaviazať zodpovedný subjekt konajúci za štát.

15. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uznesením Okresnej prokuratúry bolo trestné stíhanie voči žalobcovi právoplatne zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. Z hľadiska posúdenia nároku žalobcu, súd považuje toto rozhodnutie za kľúčové, bez ohľadu na to, že nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia, resp. uznesenia o nahradení väzby sľubom, nakoľko na základe uznesenia o zastavení trestného stíhania možno považovať predchádzajúce rozhodnutia za nezákonné, pričom škoda, ktorá vznikla žalobcovi, vznikla práve v príčinnej súvislosti s týmito rozhodnutiami a z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že štát sa zodpovednosti nemôže zbaviť. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s rozhodnutím súdu argumentoval tým, že žalobca nepodal sťažnosť voči tomuto rozhodnutiu, súd má za to, že s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 2 zákona je možné v danom prípade aplikovať druhú vetu tohto ustanovenia a teda že splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa, pričom osobitosť tohto prípadu súd vidí v tom, že žalobca, ktorý doposiaľ nebol nikdy súdne trestaný, mohol byť skutočne v šoku a strese, nakoľko na políciu prišiel 24.3.2010 cca o 9.00 hod. a do času, keď súd rozhodoval o väzbe t.j. 26.3.2010 o cca 11.15 hod. uplynuli vyše dva dni, kedy bol úplne izolovaný, preto nie je nelogické, že jeho jedinou prioritou bolo skutočne dostať sa domov na slobodu a v tomto ohľade neriešil a možno ani dostatočne správne nevnímal skutočnosť, že boli konštatované dôvody väzby, ale podstatné bolo

pre neho to, že bol prepustený zo zadržania, pričom sám žalobca sa vyjadril tak, že podmienkou pre to, aby bol prepustený bolo, že nepodá sťažnosť.

16. V súvislosti s jednotlivými nárokmi žalobcu súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 ods. 1 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj účelné vynaložené trovy konania. Žalobca súdu preukázal, že svojmu obhajcovi v trestnom konaní zaplatil celkovo sumu 2.700 EUR. To však ale bez ďalšieho neznamená, že tieto trovy je potrebné považovať za účelne vynaložené trovy konania. Navyše z ustanovenia § 18 ods. 3 cit. zákona vyplýva, že účelné vynaložené trovy právneho zastúpenia sa určia ako tarifná odmena advokáta v zmysle vyhlášky ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej služieb. Pri určení náhrady škody preto súd vychádzal z uvedenej vyhlášky o náhradách advokátov, pričom podľa § 12 ods. 3 písm. b) tejto vyhlášky predstavuje náhrada pri trestnom čine lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia od troch do ôsmich rokov, jednu osminu výpočtového základu, ktorý v roku 2010 predstavoval 90,17 EUR + režijný paušál 7,21 EUR za jeden úkon. Súd priznal žalobcovi túto náhradu škody ako trovy právneho zastúpenia za úkony, ktoré boli účelné a ktorých sa jeho obhajca zúčastnil tak, ako to vyplýva z pripojeného vyšetrovacieho spisu a na základe týchto skutočností priznal trovy právneho zastúpenia za tieto úkony: prevzatie a príprava zastúpenia 30.3.2010, výsluch poškodenej 27.8.2010 a výsluch svedka M. K., pričom tieto výsluchy boli realizované od 8.30 do 9.40 hod., t.j. v čase do 2 hodín, preto súd s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky priznal odmenu za jeden úkon a ďalším úkonom je preštudovanie spisu 8.9.2010. Súd teda priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia za tri úkony, každý úkon po 90,17 EUR + 3-krát režijný paušál po 7,21 EUR, t.j. spolu 292,14 EUR, ktorú žalobcovi priznal spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania tak, ako to navrhol žalobca, keďže ku dňu 21.12.2011 bol žalovaný v omeškaní s plnením, nakoľko právnemu zástupcovi žalobcu bolo oznámenie o odmietnutí plnenia na základe predbežného prerokovania oznámené dňa 20.12.2011 (č.l.25 spisu). Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd nárok žalobcu v časti o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia nad priznanú sumu zamietol.

17. Generálna prokuratúra, ako zástupca štátu v tomto konaní, poukázala na to, že: „napriek názoru súdu druhej inštancie žalovaný má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo sa týka preukázanie dôvodnosti nároku na náhradu ušlej mzdy a ním uvádzané dôvody a okolnosti čo sa týka náhrady spôsobenej nemajetkovej ujmy takisto neuznávame. Žalobca nepreukázal skutočnú možnosť a reálnu ponuku pracovať v zahraničí, v Holandsku. Potvrdenie zo strany agentúry, že mu práca bola ponúknutá, neznamená, že by ju bol skutočne vykonával a to i s poukazom na žalobcovu vlastnú výpoveď, z ktorej je zrejmé, že keďže jeho matke v máji r. 2010 jej bola diagnostikovaná rakovina a následne absolvovala liečbu chcel byť s ňou doma a teda od mája r. 2010 by žalobca nebol určite pracoval v Holandsku a nemohla mu teda ujsť ním požadovaná ušlá mzda za toto obdobie, kedy by aj tak bol zostal pri matke. Až keď sa jeho matke polepšilo, rozhodol sa opäť vycestovať za prácou do zahraničia. Okrem toho poukazujeme na to, že aj keby žalobca v Holandsku bol pracoval 6 mesiacov, vznikli by mu náklady súvisiace s bývaním, poistením, stravné náklady, musel by platiť dane a odvody, čo je podľa jeho vlastnej výpovede cca 20 %, preto nie je na mieste mu priznať náhradu vo výške, v akej požaduje. Ďalej je nutné zdôrazniť skutočnosť, že žalobcovi nič nebránilo, aby v čase, kedy sa zdržiaval na Slovensku si našiel prácu na Slovensku, naopak nemal záujem tu vôbec pracovať, nebol sa ani nahlásiť do evidencie nezamestnaných na úrade práce. Vo výpovedi uviedol, že v tom čase žil z úspor. Čo sa týka požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, navrhujeme túto nepriznať s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko podľa nášho názoru samotné konštatovanie porušenie práva v danom prípade je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Z výpovedí svedkov, ako aj žalobcu vyplynulo, že jeho najbližší, jeho rodina počas trestného stíhania vedeného proti nemu stáli pri ňom, boli mu psychickou oporou a rozhodne sa neodvrátili od neho. Teda nie sú zjavné žiadne závažné následky v súkromnom živote. Takisto, nakoľko žalobca pracuje v zahraničí a tam má zariadený svoj život, trestné stíhanie nemalo vplyv na jeho spoločenské uplatnenie. Čo sa týka náhrady ušlého zisku, taktiež namietame pasívnu legitimáciu Generálnej prokuratúry SR, nakoľko ušlý zisk mal žalobcovi vzniknúť v dôsledku obmedzení a povinností uložených súdom dňa 26.03.2010, kedy mu bola nahradená väzba písomným sľubom, pričom žalobca nepodal žiadny opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu súdu. Za tejto situácie teda namietame pasívnu legitimáciu Generálnej prokuratúry SR čo sa týka náhrady škody v časti ušlého zisku. Pokiaľ súd uzná nárok na náhradu škody v časti ušlej mzdy a prípadnej aj nemajetkovej ujmy, navrhujeme, aby súd uložil aspoň 30-dňovú lehotu na plnenie, vzhľadom na to, že v lehote kratšej ako 30 dní, nie je technicky možné zabezpečiť po právoplatnosti rozsudku vyznačenie jeho právoplatnosti, zaslanie tohto rozsudku s vyznačenou doložkou právoplatnosti GP SR a následné

predloženie tohto rozsudku na ekonomický odbor GP SR a vyplatiť priznanú náhradu škody. Náhradu trov konania si neuplatňujeme."

18. S poukazom na viazanosť názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie priznal žalobcovi taktiež ušlý zisk, ktorý je reprezentovaný ušlou mzdou na základe listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca a ktoré žalovaný ani nerozporoval, pričom aj keď žalovaný namietal priznanie tohto nároku v podstate sa nevyjadril k výške nároku a túto žiadnym spôsobom nerozporoval, preto súd vychádzal z čestného vyhlásenia samotného žalobcu, ktoré bolo podložené listinnými dôkazmi týkajúcimi sa jeho následného zárobku, resp. nákladov na ubytovanie a žalobcovi priznal ušlú mzdu za obdobie 6 mesiacov vo výške 5.910 EUR, ktorú zároveň považoval za primeranú, spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania, z totožných dôvodov ako pri nároku uplatneného z titulu účelne vynaložených trov konania.

19. V časti o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, v súlade s ustanovením § 17 cit. zákona, súd žalobe čiastočne vyhovel, keďže dospel k záveru, že v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, pričom vychádzal, z ujmy, ktorá bola žalobcovi spôsobená, a to hlavne s ohľadom na osobu samotného žalobcu, ktorý doposiaľ nebol nikdy trestne stíhaný, ani odsúdený, ďalej okolnosti trestného stíhania, ktoré podľa názoru súdu spočívajú napr. v tom, že žalobca ihneď pri prvotnom zadržaní uviedol, kde sa zdržiaval v inkriminovanom čase a až po výsluchu osoby, u ktorej sa žalobca zdržiaval, pričom výsluch bol realizovaný až dňa 26.8.2010 a skutok sa stal 25.3.2010, došlo k zastaveniu trestného stíhaniu bez realizácie ďalších úkonov. Pri určení výšky tohto nároku súd vychádzal, ako už bolo uvedené, z kritérií vyplývajúcich z § 17 ods. 3 cit. zákona a to, s prihliadnutím na už spomínanú osobu poškodeného, okolnosti prejednávanej veci, ako aj závažnosť následkov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že takýto zásah do osobnosti, cti a osobnej slobody človeka nepochybne vyvoláva negatívne dôsledky týkajúce sa jednak psychického, ako aj fyzického zdravia človeka, zároveň nepochybne naruší súkromný život samotného postihnutého, ako aj jeho príbuzných a známych, teda možno predpokladať, že zanechá následky jednak v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení. V tejto súvislosti súd poukazuje na výsluchy svedkov, teda matky a sestry žalobcu, resp. jeho kamarátov, ktorí sa vyjadrili k dôsledkom, ktoré vznikli žalobcovi, pričom súd poukazuje na skutočnosť, že aj bez ohľadu na tvrdenia týchto svedkov je nepochybné, že žalobca bol zadržaný, strávil skoro dva dni v cele predbežného zadržania, súd v trestnom konaní konštatoval, že sú u neho dané dôvody väzby a prepustil ho na slobodu iba z dôvodu prijatia jeho sľubu, z ktorého vyplývali objektívne obmedzenia, hlavne zákaz vycestovať do zahraničia, pričom je nepochybné, že žalobca už v minulosti pracoval v zahraničí, aj následne bol zamestnaný v zahraničí, čo taktiež samozrejme obmedzilo jeho spoločenské, všeobecné resp. pracovné uplatnenie.
Pri určení samotnej výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd oproti navrhovanej sume 33.000 EUR priznal súdu 5.000 EUR, keďže mal za to, že táto je primeraná, avšak pri viazanosti rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že priznaná nemajetková ujma je neprimerane vysoká, súd prehodnotil svoje stanovisko a žalobcovi priznal sumu 700 EUR, nakoľko tento nárok nemá suplovať náhradu škody a podľa názoru súdu, spolu so samotným konštatovaním porušenia práva, je táto suma dostatočná a to aj s ohľadom na odškodňovanie poškodených pri závažnejších prípadoch, ako je napr. strata života, poškodenie zdravia - invalidita, mučenie, trýznenie a pod., preto súd aj v časti nad priznanú sumu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobu zamietol.

20. Vzhľadom na požiadavku žalovanej ohľadom určenia dlhšej lehoty pre prípadné plnenie nárokov žalobcu, súd taktiež rozhodol o dlhšej, 30-dňovej lehote na plnenie priznaných nárokov.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.
Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom s poukazom na dikciu zákona bol žalobca v konaní pomerne neúspešnejší, preto nemá nárok na náhradu trov konania a pomerne úspešnejšia žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia, cestou tunajšieho súdu, na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).